

Petra Blaj Hribar

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto. Mogoče je obrnjen na glavo.

V majhnem, zatohlem avtobusu potujem v Grčijo. Na arheološka izkopavanja. Potujem sama.

Na poti do Aten je poleg mene še nekaj sopotnikov. Po večini same starejše gospe v sivih, puščobnih oblekah. Jopica je obvezna. Od Aten naprej sva s šoferjem sama. Pokrajina je lepa. Slikovita. Sonce pripeka. Malo zadremam s slušalkami v ušesih. V glavi mi odzvanja "If you're goin' to San Francisco ..." in me zaziblje v sladke sanje.

Prebudi me šoferjev krik. Prispela sva.

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto.

Pričaka me veselo dekle, Virginia W*** po imenu. Na videz jo poznam s fakultete. Z nasmehom na ustih mi reče: "Zdravo! Smo te komaj čakali. Naj ti pokažem tvojo sobo ...". Prime del moje prtljage in lahkotno odskaklja proti neki hiši. Komaj ji sledim. Končno jo vsa zadihana dohitim, ona pa že odpre vrata *moje sobe*. Kakšen pogled. Vrata vodijo v nekakašno *pokrajino*. Videti je kot jasa, ki jo obdaja gozdič. Prelepo je. Polna je cvetja. Prevzame me smešen občutek, ker nikjer ni nobene živali.

Sredi *jase* stojijo skupaj tri postelje, ob zadnji pa je parkiran star deč avto. Simpatično zarjavel. Vanj naj bi spravila svojo prtljago. Nasmehnem se. Na to bi se pa res lahko navadila.

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto.

Večer je prijeten. Toplo je, le lahen vetrič piha. Zberemo se k večerji. Večino ljudi poznam s fakultete. Nekaj obrazov je novih. Vendar se vsi zdijo prijetni. Večerja je okusna. Po pomivanju posode sledi obvezna cigareta.

Z Virginio W*** se umakneva ven, si prineseva stole in v miru prižgeva cigareto. Hmmm, kako prija prvi dim takoj po večerji. Globoko vdihnem. Zapleteva se v pogovor. Kmalu se nama pridruži še *** in prinese s seboj nekaj piva. Kar naenkrat je okoli nas polno ljudi. Med hribi se razlega glasen smeh. Yukio M*** prinese kitaro in oglasi se zborček. Ob treh zjutraj se končno odpravim spat. Jutri nas čaka naporen dan.

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto.

Zgodaj zjutraj je kar prehladno. Vsi se zaspano pretegujejo pred vhodi v svoje sobe. Zajtrk nas že čaka. Meni je pomembna predvsem jutranja kavica.

Že smo varno "spakirani" v kombije in drvimo na naš teren.

Teren je velik. Kaj velik, velikanski ... takih doma nimamo. Vsak prime za svoje orodje in se spravi k delu. Če bi nas kdo gledal iz letala, bi se mu zdelo, da opazuje velikansko mravljišče.

Vsake toliko nas pride pogledat kakšen zaskrbljen kmet in nam kaj dopoveduje v sočni grščini ...

Zvečer spet večerja. Vsi smo kar prijetno utrujeni, zato se naše večerno druženje konča že okoli polnoči. O, sladka postelja ...

Minevajo dnevi ... meseci ... Podnevi delamo, ponoči se zabavamo.

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto.

Ne vem, kdaj, in ne vem, kako. Zgodilo se je pač, enkrat ...

Profesor je izgubil neznano kam in tudi delati smo nehali.

Profesorja so nadomestile stare ženice, ki so tam med hribi, daleč stran od civilizacije, skrbele za nas.

Vse oblečene po nekakšni čudni modi, iz let med obema vojnama ali pa po drugi svetovni vojni. Nekam skrivnostne, predvsem pa zelo konservativne. Jaz jih imenujem *tete*.

Tete nas vsako popoldne peljejo v nekakšno *cerkev*. Do bližine *cerkve* se pripeljemo s kombiji, nato še dobrih pet minut pešoč ob majhni rečici. Vanjo zahajamo le mi in nekaj najbližje živečih domačinov. Kamnita *cerkev* nima oltarja, ni večladijska in tudi duhovščine ni na spregled. V njeni notranjosti so visoke mize. Za eno mizo se postavijo trije ali štirje ljudje. *Obred* poteka tako, da stoje prižgeš svečo in „moliš“ za neko osebo. Nikoli ne moliš k Bogu ali božanstvom. Vedno le „prosiš“ nečesa za določeno osebo. Vse skupaj traja morda dvajset minut. Nato vsi posedemo okoli istih miz in postrežejo nam s kavo. Včasih tudi s čim drugim, kadar ostanemo dalj časa in se zabavamo pozno v noč.

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto.

Kmalu smo že čisto navajeni na naše *tete*, ki so že kar nekakšne guvernante. Tudi obisk *cerkve* je že rutina in zdi se, kot da tako živimo že od nekdaj.

Včasih pred našim domovanjem zakurimo kres. Pripovedujemo si zgodbe, igramo kitaro in prepevamo. Spletlo se je tudi že nekaj romantičnih zvez.

Sama se še vedno največ družim z Virginio W***. Pridružil se nama je tudi Yukio M*** in postali smo neločljiva trojka.

Yukio M*** se mi zdi kar simpatičen in tudi na pogled prijeten ... v resnici se mi zdi LEP.

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto.

Večer in ogenj. Na nebu se vidijo vse zvezde. Sliši se petje in tiho preigravanje kitare. Sedim na travi in si objemam kolena. Malo stran sedi Virginia W*** in se spogleduje z Oscarjem W***. Zdita se srečna. Nasmehnem se in se ozrem okoli. V bližini sedita tudi Yukio M*** in Emily B***. Odločim se, da bom malo prisluškovala njenemu pogovoru. Zabavno. Pogovarjata se v švedščini. Ugotovila sta namreč, da

jo oba govorita, in od takrat se med sabo pogovarjata le v tem jeziku. Morda malo za vajo, morda zaradi skrivnosti. Na srečo sama govorim dansko in tako razumem tudi nekaj malega švedščine.

Poslušam ... Pogovor vodi Yukio M***. Pripoveduje o nekem dekletu. Pravi, da je zaljubljen. Iz njegovega opisa dekleta na svoje presenečenje ugotovim, da govori o meni.

Razburjena vstanem. Oba se obrneta proti meni. Kar naenkrat mi nezavedno uide: "Butelj neumni! Saj veš, da razumem, kaj govorita! Kako si drzneš ... ti, ti kreten!?! Meni v obraz pa ne bi povedal!?!! ..."

Besno se požinem v dir. Brezglavo tečem proti svoji sobi. Yukio M*** se požene za mano.

Hitro planem v sobo. Po glavi mi roji kup čudnih, malo zmešanih misli.

"Kaj pa, če ni mislil mene?! Morda sem si kar nekaj izmislila? Kaj pa, če bo jezen? ... Zakaj pa bi bil jezen?! Kaj pa, če sploh ne bo prišel? ... Oh, kako si želim, da bi prišel ..."

Vrata se odprejo. Obrnem se. Pred mano stoji Yukio M***.

Oba sva zadihana od hitega teka. Od besa ali pa česa drugega se mi na lepem ulijejo solze. Yukio M*** me presenečeno in hkrati kar malo prestrašeno gleda. V sobi vlada popolna tišina. Sliši se le moje hlipanje. Yukio M*** me počasi objame. Nežno zašepeta: "Ššššš ... Ne jokaj ... Saj niti ne vem, kaj sem storil narobe."

Odrinem ga.

"Kaj!? Kako ne veš? Že celo večnost smo tu! In kdaj si ugotovil, da sem ti všeč? In kdaj bi mi povedal!? O svetem Nikoli, kaj? In kdo ti je dovolil, da to razlagaš drugim? ..." Kar ne morem nehati. Za hip pomislim, da se mi meša. Zakaj že kričim nanj? Globoko vdihnem in zinem: "Oprosti."

Nasmehne se.

"Nikar se ne opravičuj. Veš, res ... res si mi všeč. Rad bi poskusil s tabo ... mislim ... ne, verjamem, da je to to."

Minuta mučne tišine.

Obraz se mi končno zjasni. Stopim bliže k njemu in ga pobožam po obrazu.

"Tudi ti si meni všeč. Prav rada poskusim s tabo."

Tudi on se nasmehne. Kako prekrasen nasmeh ima. Ves je čudovit. Nežno me poljubi in kar naenkrat gola leživa na postelji ...

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto.

Zbudim se v njegovem objemu.

Ravno mu odmaknem pramen las z obraza, ko se zunaj zasliši vpitje. Kar privzdigne me, ko se nekaj zaleti v vrata. Tudi Yukio M*** se zbudi. Vrata se vdajo pod pritiskom in v sobo planejo besne *tete*.

Kričijo nekaj nerazumljivega in krilijo z rokami. Zvlečejo naju s postelje. Nekaj jih odvede Yukia M*** iz sobe, medtem ko jaz besno kričim na *teto*, ki je ostala z mano v sobi.

Strogo me premeri in besno spregovori: "Da te ni sram! Kako si mogla?! Pa saj vendar poznaš pravila! Kdo vama je dovolil tako predrznost?! Strogo boš kaznovana!"

"Zakaj?" vprašam s solzami v očeh.

"Kar prevzemi odgovornost za svoje ravnanje. Za kazen boš ostala tu. Nikamor ne moreš. Te bo že še izučilo ..."

To rekoč, je stopila skozi vrata, jih zaprla za sabo in tudi večkrat zaklenila.

Najprej sem se zapodila v vrata in razbijala po njih. Niso se premaknila niti za centimeter.

Nato sem besna tekla gor in dol po sobi.

Edino, kar se je izcimilo iz vsega tega, je bilo, da iz te sobe ni nobenega izhoda.

Sesedla sem se na tla.

"Kaj se je zgodilo? Kaj bom pa zdaj? Bom zaprta do konca svojega življenja? Kje je Yukio M***? Kaj so mu storile? Zakaj? Zakaj? ZAKAJ????"

Planila sem v jok ... na tleh sem se zvila v klobčič in jokala ...

Minevali so dnevi.

Vsega se bolj megleno spomnim. Baje so mi nosili hrano. Ampak se ne spomnim. Vem, da nisem jedla. Samo ležala sem na tleh. Vsa otrpla.

Po nekaj dneh tudi jokala nisem več. Morda sem izjokala vse solze ...

Koliko dni je minilo ... tega ne vem.

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto.

Nekega dne, ko sem že verjela, da sem v resnici zblaznela, so se odprla vrata.

Na njih se je pojavila *glavna teta*. Prav *tista*, ki me je zaprla. Videti je bila veliko prijaznejša kot prej ... skoraj sočutna.

Pogledala me je.

“Odločila sem se, da te izpustim. Sicer mi boš še umrla. Če ne od žalosti, pa od lakote.”

Nejeverno sem zrla vanjo. Stopila je k meni in me vzdignila.

“No daj, no. Vstani, punca. *Svobodna* si.”

Prazno sem jo pogledala. Brez besed sem se odpravila proti vratom.

“Ne bom preprečevala vajine zveze. Toda ne bodita tako javna. Rada se imata lahko tudi na samem. Ne razkazujta se mi naokoli.”

In že sem zadihala svež zrak in začutila toplo sonce na svojih licih. Zamížala sem in globoko vdihnila sveži zrak. Ko sem odprla oči, sem pred sabo zagledala Virginio W***. Poskusila se je nasmehnuti.

“Je s tabo vse v redu? Ti lahko kako pomagam? Ali kaj potrebuješ?”

Objela sem jo. Tako sem bila vesela ...

“Le kavo in cigareto, prosim,” sem se zasmejala in jo prijela za roko.

Na poti do kuhinje so ljudje sicer buljili vame, toda iz vljudnosti so molčali. Nekdo me je pozdravil, spet drugi se mi je nasmehnil. Nisem se menila zanje.

V kuhinji je sedel tudi Yukio M***. Ko me je zagledal, so se mu zasvetile oči. Vstal je in me narahlo prijel za roko. Nasmehnila sem se in se mu vrgla v objem. Tesno me je stisnil k sebi, trenutek zatem pa me nežno odrinil in šepnil: “Saj veš, da ne smeva ... tako pred vsemi ...”

Pokimala sem. Vzela sem skodelico kave in z Virginio W*** odšla ven na cigareto. Oh, božanski občutek ...

Zvečer smo se spet vsi zbrali ob ognju. Svet se je spet zdel lep in vesel. Zgodaj sem odšla v sicer osovraženo sobo. Yukio M*** mi je sledil ...

In jutro je bilo spet čarobno.

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto.

Popoldne smo se odpravili v *cerkev*. Temnilo se je že, ko smo parkirali kombi. Vsi so odšli naprej, le Mark T*** se je še nekaj obiral pri kombiju in prosil, naj ga kdo počaka. Odločila sem se, da počakam z njim.

Iz kombija je privlekel kovček. Iz njega je začel vleči nekakšne cunjice in jih oblačiti.

Začudena sem ugotovila, da se oblači v ženska oblačila. Vse v odtenku rumene. Rumeno zlate najlonske nogavice, ultra kratko rumeno mini krilo, rumene salonarje, zlato majico ...

Malce sem strmela vanj. Za namenček si je na koncu nadel še la-suljo. Rumeno, seveda. Z velikimi kodri.

Položaj je bil res smešen.

Naenkrat me prešine, da je danes 31. oktober, "dan čarovnic".

"Pa te nič ne moti, da boš edina maškara?" ga nejeverno pogledam.

Sledi buren odgovor ... nekako v stilu: "Dol mi visi!"

Sprehodiva se ob reki. Nalahno me oplazi po roki. Spregledam dotik. Malce upočasni tempo in se stegne za mojo roko. Vprašujoče ga pogledam.

Začne mencati. Sprva se mi zdi smešno, ko ga gledam takole oblečenega v žensko.

On pa še kar menca. Zazdi se mi, da vem, kaj hoče.

"Daj no, Mark T***. Saj veš, da sem z Yukiem M***."

In si poskušam nadeti prizadet in hkrati "tolažeč" izraz. Očitno mi ne uspe najbolje, saj se ves besen obrne proč in zaluča nekaj v reko.

Malo me spreleti srh.

"Rada bi šla v cerkev, k drugim," rečem tiho.

Pogleda me in že čez nekaj trenutkov nadaljujeva pot.

Čez nekaj minut mi reče: "Če si boš kdaj premislila ... no ... če se vama ne bo izšlo po načrtih ... ehm, no ... saj veš, bom tu čakal nate."

Samo odmajem z glavo. Ne bi ga rada prizadela. Toda do njega čutim le prijateljstvo.

Ne vem, kaj bi mu rekla, zato spremenim temo: "Pa misliš, da te bodo takega spustili noter?"

Na glas se zasmije: "Itak!"

Že sva v cerkvi. Po trije se postavimo k mizam, prižgemo sveče in "prosimo".

Ko je konec, na mizo prinesejo pivo. Malo se stisnem k Yukiem M*** in veselo pomežiknem Virginii W***.

K naši mizi pristopi Mark T***. Pogovarjamo se nekaj "tjavendan".

Sredi pogovora mi našemljeni Mark T*** nagajivo, a globoko pogleda v oči. Malo mi je nerodno.

Naenkrat se njegova roka, v kateri drži jojo, sproži ...

Udari me naravnost v čelo. S takšno silo, da mi glava omahne vznak ... Čuden občutek ...

Zbudim –

Iz Tokia drvi vlak v Kjoto. Mogoče je obrnjen na glavo.